

opstillet i Betænkningen, er det kun fremkommet ved, at man har villet, at Faaborg—Tommerup-banen skulde anlægges efter det samme System som Faaborg—Klingebanen; men at det ikke er nødvendigt, have vi baade Regjeringens og Landsthingets Vidnesbyrd for, idet de, i det Forslag, som ligger for, have erklæret, at den kan anlægges efter et billigere System. Det er det, jeg holder og maa holde mig til, og Banen vil i Virkeligheden altsaa ikke blive dyrere for Statskassen end den anden Bane, men langt fordelagtigere for den vedkommende Egn, saa det forekommer mig at være i høi Grad ubilligt at ville anlægge en kort Bane, som kun kan komme Faa tilgode fremfor en længere ligesaa billig, som kan komme Flere tilgode. Jeg, som har den Ære at repræsentere en Kreds, hvorigjennem baade den ene og den anden af disse Baner skal gaa, kan ganske stadfæste, hvad der er sagt af min ærede Sidemand tilvenstre (Bojfen), at der, idetmindste ikke saavidt mig bekendt, er fra denne Egn kommet Opfordringer til os om en Bane fra Faaborg til Klinge, men derimod stærke og gjentagne Opfordringer gennem Adresser i de foregaaende Aar om en Bane fra Faaborg til Tommerup eller længere Ost paa til et andet Punkt paa Statsbanen. Jeg maa ligesom min ærede Nabo udtale min Forundring over, at ærede Medlemmer, som tidligere have anbefalet dette, have kunnet gaa bort derafra og gaa over til en anden Bane, som de dengang fravaadede, uden at give nogen-somhelst Grund derfor, uden i al Fald „realpolitisk“. Det er naturligt, at naar vi nu skulle til at anlægge en Bane i det store Stykke Land mellem Middelfart og Svendborg, hvor der ingen Bane er, bør man ikke anlægge en lille Stump i det ene Hjørne deraf, men en Bane, som kan komme begge Kjøbstæderne, baade Ælsens og Faaborg, tilgode, og det Opland, som ligger Ost og Nord for den, og naar man kan gjøre det, uden at det saa at sige kommer til at koste Statskassen Noget, idet den kan faae Rente af sine Penge, formaar jeg ikke at se Andet, end at det er en ligefrem Æret, man gjør mod denne Egn, ved at lægge Banen hen i en Egn, hvor der aabenbart ikke er noget videre Ønske om at faae denne Bane. Faaborg tilligemed Sognene der omkring have flere Gange udtalt sig for en Forbindelse med Statsbanerne nordpaa; men det tidligere Ønske, de have havt om en Bane til Klinge, er i de senere Aar ikke kommet synderligt frem. Klinge Sogn selv ønsker, saavidt jeg veed, paa ingen Maade en saadan Bane. Derimod kan jeg vel forstaa, at det sydfynske Jernbaneselskab og de større Kommuner, som ere interesserede i dette Selskab, kunde ønske den, thi derved vilde den komme til at betale sig meget bedre; men vi have jo netop tidligere her i Thinget ikke ønsket for Statens Regning at anlægge saadanne Sidebaner for Privatbaner, fordi vi antog, at vi engang

vilde komme til at kjøbe de private Baner, og at de da vilde selvfølgelig blive dyrere, naar vi af Statens egne Midler havde givet dem denne Næring. Med Hensyn til Skive—Slyngørebanen, som jeg har været med til at fastholde, skal jeg kun sige, at det forekommer mig, at hele den Del af Landet, som ligger Nord for Limfjorden, nemlig Sanherrederne, Thy og Mors, har et billigt Krav paa at komme i Forbindelse med det øvrige Jernbanenet; men det forekommer mig ogsaa, at det er en Begunstigelse for en Del af Landet fremfor de andre Landsdele, naar man lægger en Bane helt op gennem Thy paa samme Tid, som man negter at anlægge en Bane gennem Salling til Mors, og ikke taler om at anlægge en Bane fra Hobro til Løgstør, hvorved man kan komme til Sanherrederne. Det forekommer mig, at, naar man gaar ligefrem tilværks, saa var det naturligt, at man først begyndte med de tre Baner Hobro—Løgstør, Skive—Slyngøre og Oddesund—Struer, og saa bagefter byggede Banerne paa den anden Side. Nu er imidlertid Stillingen saaledes, at Stemningen fra mange Sider har udtalt sig for Thybanen, og efter at det er blevet det lettere System, som skal anvendes der, skal jeg heller ikke modsætte mig den; men saa forekommer det mig rigtignok billigt og retfærdigt, at man sørger for, at der ogsaa samtidig dermed kommer en Bane gennem Salling, for at betjene de meget frugtbare Landsdele, Salling og Mors. Jeg kan, som sagt, ikke stemme for Flertallets Forslag; men faar jeg Valget mellem det og Regjeringens Forslag, maa jeg ubetinget foretrække Regjeringens Forslag, hvorved jeg dog faar en heldigere Rinte i Fyn og tillige undgaar at forpligte os til at kjøbe Silkeborg—Herningbanen.

Chr. Jensen: Den høitærede Indenrigsminister udtalte i forrige Møde sin Beklagelse over de Indstillinger, som Udvalgets Flertal havde gjort. Det forundrede mig ikke, at den ærede Minister indtog dette Standpunkt, thi Flertallet i Udvalget har uregelmæssigt været noget barbarisk imod det nævnte Lovforslag. Jeg havde troet, at den høitærede Minister havde skænket Mindretallets Indstilling et venligt Ord ialtfald, idet vi jo dog have været mindre grusomme mod det forelagte Lovforslag. Den sidste ærede Taler og jeg have indstillet, at kun Skjern—Herningbanen skulde udgaa, hvorimod vi have foreslaaet, at Thinget vedtog de øvrige af Regjeringens Forslag. De Værdninger, vi iøvrigt have stillet dertil, ere af saa underordnet Betydning, at jeg i Virkeligheden ikke tror, at den høitærede Minister kunde have Meget at indvende imod dem. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte en saa stærk Misbilligelse af vor Betænkning, at det foranledigede mig til at begjære Ordet. Han sagde, at vi havde været hen-synsløse ved vore Udtalelser i Betænkningen,